



ISBN 978 90 00 40290 8

ISBN 978 90 00 40322 6 (e-book)

NUR 283

© 2026 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

Oorspronkelijke titel: *The Bottle Imp of Bright House*

Oorspronkelijke uitgave: © 2018 HOLIDAY HOUSE, New York

www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: © 2018 Tom Llewellyn

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagontwerp: Maximilian Meinzold & Marieke Oele

Zetwerk binnenwerk: ZetSpiegel, Leerdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn familie: Deb, Ben, Abel, Bizayehu en Genet. Voor alle wensen die vervuld zijn en alle wensen die nog moeten uitkomen, voor alle mysteries die we hebben opgelost en alle mysteries die buiten ons bereik liggen, voor alle vrienden die we hebben ontvangen aan onze keukentafel en alle vreemden van wie we vrienden hebben gemaakt, voor alle grappen, alle tranen, alle branden die we hebben overleefd, en voor thuis. Vooral voor thuis.

INHOUD

1.	LAATSTE KANS OM TE ONTSNAPPEN	9
2.	IK STEL JE VOOR AAN DE BEWONERS, DE VRIEND EN DE BINNENKORT DODE MAN	12
3.	EEN WAARSCHUWING VAN DR. MANDRAKE	22
4.	TOUWTREKVEDSTRIJD	28
5.	IK KRIJG HET FLESJE IN HANDEN	36
6.	IK DOE MIJN TWEEDE WENS	47
7.	ER WORDT EEN SLEUTEL BEZORGD	56
8.	EEN OVERLIJDENSBERICHT	67
9.	IK ZIE EEN DOOD LICHAAM	76
10.	EEN WEDDENSCHAP MET JOANNA	84
11.	IN HASHIMOTO'S ATELIER	94
12.	JOANNA STELT EEN GEWAAGDE VRAAG	102
13.	WE RIJDEN DOOR DE NACHT	108
14.	GEBROKEN BOTTEN EN LOSSE LIPPEN	117
15.	HET FLESJE LAAT BLOED VLOEIEN	127
16.	IK SLUIT EEN DEAL MET LANCASTER	136
17.	EEN SERIE PIEPEN	143

18.	DE ZEEGEIT EN DE STIER	151
19.	DINGEN RECHTBREIEN	162
20.	ZOEKTOCHT NAAR HET FLESJE	170
21.	JOANNA DOET HAAR ENIGE WENS	177
22.	HET PORTRET	184
23.	IK NEEM EEN BESLUIT	197
24.	ÉÉN CENT	205
25.	EN TOT SLOT	216
	EPILOOG	220
	DANKWOORD	222



JE LAATSTE KANS OM TE ONTSNAPPEN

Dit verhaal is voor 98 procent waar.

Daarmee bedoel ik, beste lezer, dat het net zo waar is als ik kan opbrengen het te maken.

Mevrouw Appelgaard zei dat iedereen liegt. Dat wist zij beter dan wie ook. Onze oude huisbazin loog de hele tijd. En speelde vals. En zette iedereen af die in haar gebouw, de Helderflat, woonde.

En met óúd bedoel ik niet alleen dat ze oud was. Óúd betekent in dit geval ook dóód. *De overleden mevrouw Appelgaard*. Want ik weet zeker dat ze dood is. Nou ja, bijna zeker.

Als er toen ze nog leefde iets stukging in onze flat, stuurden papa of mama me naar de overkant van de straat om dat aan mevrouw Appelgaard te vertellen. Aan de overkant van de straat was een kroeg die Henks Bar heette. Mevrouw Appelgaard bracht de helft van haar tijd door aan een van de tafeltjes bij Henk, waar ze het plafond boven zich beoedelde met

haar verboden sigarettenrook. Ik haatte het om daar-naartoe te gaan, want ik kwam nooit weg zonder een gesprek van vijf minuten. Dat ging meestal zo van: ‘Mevrouw Appelgaard, mijn moeder wil dat ik u vertel dat er geen water uit de douche komt.’

‘Is dat zo? Waarom komt ze dan niet zelf? Vind je het niet vreemd dat je moeder – als ze je moeder al is – een kind naar een kroeg stuurt?’

‘Ja, nou, de douche stopte er opeens mee en ze heeft een hoofd vol met shampoo en geen kleren aan.’

‘Hoe heet ze ook alweer? Die vrouw die je je moeder noemt?’ Mevrouw Appelgaard nam een slok uit haar glas vol rode, bruisende vloeistof.

‘Eh... Kathleen.’

‘Kathleen. Dus ze is Iers. En ze wil niet naar de bar komen? Maar jullie achternaam is Zilver. Is dat niet Joods?’

‘Het is gewoon een naam. Ik weet het niet precies.’

‘Je weet het niet? Maar je weet wel dat die Ierse vrouw je moeder is?’

‘Ja, en ik moest u vertellen...’

‘De douche. Ik weet het. Hoe weet je dat ze je echte moeder is?’

‘Ik ben er vrij zeker van.’

‘Meneer Appelgaard dacht ook dat hij zijn echte ouders kende. Uiteindelijk kwam hij erachter dat hij geen familie van ze was. Ze hadden hem gekocht van een boot, in de haven, als je het kunt geloven. Zijn ouders namen hem mee naar huis in een piepschuimen koelbox, net zoals je een gevangen krab mee naar huis neemt. En vervolgens logen ze erover tegen hem.’ Ze

nam nog een slok van haar bruisende rode drankje. ‘Mijn ervaring was, en is, dat alle mensen leugenaars zijn. Ik weet dat ik het ben. Ik ga nu ook liegen.’ Ze glimlachte. ‘Zeg tegen je zogenaamde moeder dat ik er zo aan kom.’

Dat is een klein staaltje – een voorproefje – van mevrouw Appelgaard. Ik wilde dat ik een manier had gevonden om niet naar haar verhalen te hoeven luisteren. Maar ik had geen keuze. Mijn ouders maakten mij hun boodschappenjongen.

Maar jij, beste lezer, hebt wel een keuze. Je kunt dit boek nu weleggen en in plaats daarvan een autotijdschrift lezen. Je kunt naar buiten gaan en met je beste vriend een wedstrijdje doen wie het snelst om het huis kan rennen. Je gaat me waarschijnlijk toch niet geloven. Maar dit verhaal is waar. Er verschijnt in elk geval één duveltje. Er breekt in elk geval één bot. Er gaat in elk geval één iemand dood – misschien meer. En de jacuzzi die uit het niets komt... Nou, ik zeg alleen dat het allemaal is gebeurd. Dit is zo dicht bij de feiten als ik durf te komen.

Misschien zou je me niet moeten geloven. Misschien slaap je beter als je dat niet doet. En misschien zou je moeten onthouden wat mevrouw Appelgaard zei, dat alle mensen leugenaars zijn.